

10 хвилин мого щоденного життя

Тетяна Булат

Лариса вагітна вперше. Весь цей період для неї був великим шоком. Організм не завжди слухав її, вірніше, частіше не слухав! Лікар, якого вони з чоловіком вибрали для ведення і контролю вагітності, дуже компетентно пояснив, що відбувається з організмом в цей час. Тож, молодята трохи заспокоїлися.

Олексій телефонував дружині щодня. Бува, по два-три рази, хоча з фронту не можна часто, ворог міг засікти дзвінок у мережі. Але хвилювався так, що не міг нормально відпочити навіть у миті короткого фронтового затишшя.

Останні місяці були особливо важкі. Лариса не могла нормально набрати вагу і Олексій розумів, що народжувати їй буде важко. Особливо самій. Батьки Лариси вже давно пішли за обрій, ще коли дівчинка була маленькою, вихованням займалася бабуса. А коли Ларисі виповнилося 19 років, бабуса стала її небесним Янголом-охоронцем. Сирота була Лариса, повна сирота.

Коли зустріла Олексія – перевернувся весь її маленький світ!

Вона кохана!

Вона потрібна!

У дівчини іноді перехоплювало подих від щастя. Частенько заставляла себе схаменутися, бо боялася, що наврочать, розірвуть тоненьку ниточку їхнього щасливого життя.

Олексій не просто любив Ларису, він її обожнював. Вона дуже нагадувала йому маму... така ж тепла і лагідна, ніжна і приємна. В неї навіть аромат з мамою був схожий.

Війна не просто розлучила їх.

Війна забрала у Лариси сенс життя, який так довго вона плекала і вибудовувала. Оце і було справжнім щастям. Було...

Олексій – кадровий військовий, який залишився служити Батьківщині. Їх поєднав випадок. Вірніше, їх поєднала любов до... морозива! У вихідний від служби день, Олексій купляв морозиво у парку – це було місце з найсмачнішим морозивом, його улюблене місце. Як виявилось потім і Ларисине також. Дівчина задивилася на голубів і ненароком упустила морозиво. Юнак, що проходив поряд, швидко нахилився підняти його, а Лариса хотіла йому допомогти, то так вони і зіткнулися лобами.

Важкі пологи.

Лікар голосно говорить породіллі, спонукає її тужитися, а в неї немає сил.

— Ти мені не чуди! Тужся, говорю, тужся, — вже перейшов на крик лікар.

Лариса часто взагалі не розуміла, що коїться. Єдине, що хотіла, щоб скоріше закінчилися ці муки.

— Приліт, дівчата, обережно!

Громова хвиля гучного вибуху рознеслася по підвалу лікарні, в якому медики

облаштували операційну та оглядову кімнати. Зі стелі посипалося сміття, піднялася пилюка. Лікар прикрив собою Ларису. А вона, злякавшись, з останніх сил подарувала світу нове життя...

Артемчику два місяці. Молока у Лариси немає, їжі також обмаль. Вони вже 2 місяці з синочком живуть у підвалах. Русня окупувала їхнє селище під Харковом і мати з малечею не можуть вирватися. Учора збиралися з сусідами проїхати їхньою машиною через блок пост. Зупинили, повернули назад. Пообіцяли, що наступного разу розстріляють.

Вчора зателефонував Олексій. 2 місяці від нього не було ні слуху, ні духу. Дівчина жила, як на порохівій бочці. Не знала що і думати... але вірила. Вірила, що живий, вірила, що не загине, бо він ще не бачив синочка – маленьку свою копію. Він повинен вижити!

Вже два дні Лариса чекає волонтерську машину. Домовились про евакуацію. Буцімто дозволили їй виїхати з малим дитям. До останнього брали великі сумніви, але розум невпинно налаштовував: треба їхати, тут не вижити!

Блок-пост.

Люди з автоматами.

Хоча...

Хіба це люди!? Вдерлися на чужу територію, погрожують убивством місцевим жителям, багато кого закатували у своїх підвалах, які облаштували для тортур.

Їдуть...

Волонтерська машина холодна, ледь повзе.

— Куду направляєтеся? – різко і грубо спитав російський віськовий.

— Вивозимо матір з немовлям до родичів, — водій-волонтер мав, напевно, сталеві нерви, спілкуючись з цими "недолюдьми".

Ще дві години рашисти оглядали машину, перевертали все догори дригом. Було видно, що відпускати вони їх так просто не хочуть.

Нарешті пролунало "проезжайте" і машина плавно рушила від блок-посту.

— Швидше, благаю вас, швидше. Я дуже боюся, — скиглила Лариса, цілуючи своє немовлятко з вдячністю, що Артемчик не плакав і не кричав. Він, мабуть, також відчував небезпеку. Мовчав весь час.

— Не швиди, — тихо, але чітко промовив водій.

Вони доїхали до перехрестя. Водій повернув і дав газу.

Їм вслід полетіли черги з куль.

Що сталося? Чому?

Відповіді не було.

До того місця, де стояли наші війська, було всього 10 хвилин їзди. Всього 10 хвилин і вони в безпеці.

Автомашина неслася на величезній швидкості.

— Тримай дитину, обережно, — закричав водій.

Щось поряд прогуготіло.

Авто з'їхало на узбіччя і ледь не перекинулося.

Лариса з жахом дивилася на те, як з голови водія густим потоком цебенить кров. Він знепритомнів. Дівчина почала його штовхати в плече, їй здавалося, що їх наздоганяють, треба найшвидше тікати. Але водій, втративши свідомість, завалився на бік.

Вибору не було.

Часу також.

Лариса швидко вискочила з заднього сидіння, підбігла до водія і тремтячими маленькими руками почала його зсувати на місце пасажира. Скільки часу пішло на те, вона не пам'ятала. Нарешті, водійське крісло вивільнилося і Лариса, поклавши поряд із собою Артемчика, повернула ключі. Авто завелось і Лариса рушила.

Вона не їздила на машині років 5. Думала, що все забула, та страх за своє життя і життя сина, надав їй впевненості. Лариса надала педаль швидкості і машина прямо полетіла.

Артобстріл.

Все навколо у диму, нічого не видно. Заклало вуха, очі печуть. Лариса їде, майже "по приладах". Наче сам Господь захищає їх у тім авто, навколо якого рвуться снаряди, і веде крізь цей морок війни.

Артемчик плакав. Ні теплі обійми солдат, ні мамині щирі, зрошені сльозами, вмовляння не могли змусити його замовкнути. Ларисі дали води і відвели в намет. Водія терміново переклали на ноші і повезли у шпиталь.

— Не хвилюйтеся, буде жити! – заспокоював дівчину один з військових, перший, кого Лариса побачила після 10 хвилинного "автоперелету".

Пройшло 3 дні.

Маму з немовлям переправили у глиб країни, в місто Кременчук, яке, слава Богу, відносно далеко від лінії фронту. В центрі для біженців дівчина виявила, що загубила телефон, та номер свого Олексійка вона знала напам'ять. Попросила у міських волонтерів зателефонувати чоловікові.

— Привіт, люба. Ви де зараз?

— Привіт, моє сонце. За нас з Артемчиком не хвилюйся, ми в порядку. У нас все є, дали ось можливість тобі набрати. Ти там як?

— Як завжди. Б'ємо рашистську погань, аж земля здригається. Та що тобі розповідати, сама чула.

— Коханий, в ті 10 хвилин, що їхала, я зрозуміла, що таке АД!

— Моя люба, — мовив з сумом Олексій, — пробач мене за те, що ти пережила 10 хвилин мого життя...